

▶ ДО 24-Ї РІЧНИЦІ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

КВІТЕНЬ ОЗИВАЄТЬСЯ БОЛЕМ...

Чорнобиль. Ця назва невеличкого районного центру дала ім'я атомній електростанції, від якого загірчило у квітні 1986 року. В історію людства Чорнобиль увійшов як найбільша техногенна катастрофа. Ту весняну українську ніч 1986 року на берегах Прип'яті люди ніколи не забудуть. Усім жителям містечка атомників напередодні першотравневих свят хотілося виїхати до Дніпра відпочити... Але саме в ніч із 25 на 26 квітня відлік часу став не мирним, а бойовим та аварійним: о 1-ій годині 24 хвилини 40 секунд, коли Прип'ять спала безтурботним сном, раптово пролунав вибух і над 4-м реактором атомної електростанції гігантське полум'я розірвало нічну темряву. У цю мить не було часу з'ясувати причини вибуху, шукати винних...

Наслідки Чорнобильської катастрофи вразили весь світ. Через аварію стався величезний викид радіоактивних ізотопів із зони реактора, який хмарою подолав величезні відстані, покрив не тільки територію України, але й досяг Білорусі, країн Європи. Боротьба з наслідками Чорнобильської катастрофи тривала не один рік. Сотні і тисячі співвітчизників стали до бою з невидимим «ядерним монстром», що вирвався з бетонного реактора, вбивав радіацією людей, природу, примушував покидати будинки, руйнував звичайний ритм життя, надії та мрії.

Житель села Остріїв Чернецький Анатолій Олександрович (на фото ліворуч) згідно з мобілізацією через райвійськкомат потрапив у Чорнобильську зону 15 лютого 1989 року терміном на 180 діб для дезактивації складів прилеглої території, зруйнованої вибухом реактора. Оскільки він за спеціальністю хімік, то в його обов'язки входила саме така робота. 26-та бригада, у якій довелося працювати, була розташована в лісі поблизу Димарки, що за тридцять кілометрів від ЧАЕС. Працювали по дві години на добу, оскільки

не можна було перевищувати добову дозу опромінення, а тим, хто працював на даху енергоблоку – лише 5 хвилин. Отримав 120

рублів на місяць, які називалися «кольосні». Після повернення з Чорнобиля працював механізатором у місцевому колгоспі.

«Здається, минуло багато часу, але при згадці про Чорнобиль щемить серце, в пам'яті постають страшні картини руйн, згорьовані людські обличчя, у згадках виринають імена та постаті друзів, з якими довелося долати наслідки вибуху 4-го реактора», - каже Анатолій Олександрович.

Його односельчанин Іван Павлович Тростяничук (на фото перший праворуч) також потрапив до Чорнобиля, але вже наприкінці серпня 1989-го водієм у Лільово, звідки перевозив робітників безпосередньо до АЕС. Працював через добу.

«Робота із ліквідації наслідків катастрофи підірвала моє здоров'я: неодноразово лікувався у різних медичних установах. На власні очі бачив, як помирають від радіації колишні ліквідатори – і старші, і ще зовсім молоді чоловіки. І найбільше болить серце за тих, хто був у тому ядерному пеклі поруч зі мною. Були... На сьогодні багато з них відійшли у вічність через велику дозу опромінення», - розповідає Іван Павлович.

І.П.Тростяничук був комісований 2 листопада 1989 року, оскільки одержав допустиму на той час дозу опромінення. Після повернення з ліквідації наслідків аварії працював у колгоспі «Жовтневий».

Радощі і тривоги сьогодення віддаляють ті страшні події техногенної катастрофи, з плином часу притуплюється горе, але кожного року 26-го квітня озиваються болем серця «чорнобильців», ятраються старі незагоєні рани гірким полиномом...

Павло КРЕКТУН.